

Buletin Ortodox 71

Misiunea Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website : www.sfmariakitchener.com

facebook: [Misiunea Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni](https://www.facebook.com/Misiunea-Sfanta-Maria-si-Sfintii-Martiri-Brancoveni/)

Experimentați prezența lui Dumnezeu

Duminica Rusaliilor

pr. Anthony M. Coniaris

Primul bărbat: "Cum ai făcut atâția bani?" Al doilea bărbat: "Am făcut un parteneriat cu un om bogat." Primul: "Cum așa?" Al doilea: "El avea banii, iar eu aveam experiența." Primul: "Și a fost o combinație de succes?" Al doilea: "Imens! Când ne-am despărțit după un an, eu aveam banii iar el experiența." Experiența este un mare profesor. Mark Twain spunea că un editor de ziar l-a învățat să nu se pronunțe asupra adevărului unui fapt până când nu îl poate verifica prin propria cunoaștere și experiență. Atât de des oamenii spun: "Mă duc la biserică, mă rog, încerc să îi dau viața mea lui Dumnezeu, dar El pare departe și cu mine nu se întâmplă nimic." Dacă am începe să îi luăm la întrebări pe acești oameni am descoperi faptul că nu au trăit niciodată bucuria prezenței lui Dumnezeu în viețile lor. Au fost mereu în contact cu formele de religiozitate, dar niciodată cu Duhul. Religiozitatea lor este ceva moștenit din generație în generație. Le lipsește însă viața sau puterea în această religie transmisă de la predecesori. Nu este o credință personală. Fiecare persoană trebuie să aibă o experiență personală cu Dumnezeu.

Trei tipuri de cunoaștere. "Dintre cele trei moduri de acumulare de cunoștințe", spunea Roger Bacon, "autoritatea, raționamentul, experiența, doar ultimul (experiența) este eficient." Walt Whitman asculta într-o noapte un astronom vorbind despre stele. Atmosfera era sufocantă, conferința plictisitoare iar hărțile și mai plictisitoare, spunea Whitman, până când nu a mai rezistat. S-a ridicat și a ieșit, plimbându-se în noapte și privind stelele. S-a simțit atunci copleșit, fără suflare, de ceea ce vedea în fața ochilor. Cam așa fac unii oameni astăzi cu religia lor. Stau înăuntru, privind hărți și diagrame, memorând ordinea cărților în Sfânta Scriptură sau care sunt Sfintele Taine, concentrându-se pe mecanismul credinței, nu pe credință. Nu ies afară să vadă stelele cu ochii lor. Nu trec de la teorie la experiență, de la cunoașterea despre Dumnezeu, care este abstractă, la cunoașterea lui Dumnezeu în Hristos, care este personală. De fiecare Paști, de exemplu, biserica este plină ochi. Dacă mulțimea de la Paști ar crede în învierea lui Iisus, dacă are crede cu adevărat, biserica nu ar fi pe jumătate goală în duminica următoare. Nu ar fi așa diferențe mari în participare. Învierea este un eveniment real, dar oamenii trebuie să îl experimenteze în propriile lor vieți.

Dumnezeu ne este fiecăruia dintre noi mult mai aproape decât oamenii, oricare ar fi aceștia; este mereu lângă mine, mai aproape decât aerul, decât lumina, chiar și decât hainele pe care le port. (Sf. Ioan de Kronstadt)

Ei au nevoie să experimenteze puterea lui Hristos de a învia în ei speranțele moarte, visele moarte, viețile moarte, din moartea păcatului la viața cea nouă, o viață a gloriei și păcii și speranței și bucuriei în Domnul.

Dumnezeu nu poate fi pe deplin exprimat. De fapt, un Dumnezeu pe deplin definit nu este Dumnezeu.

Dumnezeu poate fi însă experimentat. El s-a exprimat pe Sine odată în Persoana lui Iisus. Scopul acestei exprimări a Sale a fost ca noi că îl putem experimenta în viețile noastre, ca Emanuel - Dumnezeu este cu noi. Sf. Macarie afirmă că creștinii trebuie să experimenteze în mod conștient prezența Duhului în inimile lor. Definiția sa

pentru credința creștină, ca experimentare personală a lui Dumnezeu, a fost adoptată de Sf. Simeon Noul Teolog și de alți mari sfinți ai Bisericii. Atractivitatea de astăzi a harismaticilor se explică prin faptul că ei satisfac nevoia omului de a-l experimenta pe Dumnezeu.

Atractivitatea pentru intelect, deși necesară, nu este suficientă. Inima are nevoile ei pe care intelectul nu le cunoaște. Dumnezeu poate fi cunoscut prin intelect, dar El devine real atunci când îl experimentăm la nivel personal. Nimeni nu îți poate demonstra faptul că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Trebuie să descoperi tu aceasta. Este ca iubirea - poți să iubești doar trăind-o, nu citind despre ea din cărți.

Vino și vezi. De aceea chemarea lui Dumnezeu în Biblie este: "Vino și vezi!" Când Andrei l-a descoperit pe Hristos, el i-a spus fratelui său, Simon: "L-am găsit pe Mesia, pe Hristos. Nu îți cer să mă crezi pe mine. Îți cer să vii și să vezi singur". După ce femeia samarineancă l-a descoperit, de asemenea, pe Hristos, ea a fugit la oamenii săi și le-a spus: "Veniți să vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Să fie acesta Hristos?" În acea noapte, când s-au întors, oamenii i-au spus femeii: "Acum credem, nu pentru că ne-ai spus tu, ci pentru că am văzut și l-am auzit noi înșine, și știm că El este cu adevărat Mântuitorul lumii!" Credința nu este atât ceva ce trebuie înțeles cu intelectul, cât ceva ce trebuie experimentat și trăit. Când a fost întrebat de un discipol musulman cum ar putea să îl experimenteze pe Allah, misticul imam și-a desfăcut mantia largă și a ieșit ploaie. Călcând pe iarbă și-a întins mâinile, s-a întors către discipol și i-a spus: "Uite, așa îl experimentez pe Dumnezeu." Dumnezeu nu se găsește la capătul unui raționament. Dumnezeu nu este un concept sau o idee demonstrabilă. Dumnezeu trebuie să fie pentru noi o experiență profundă. "Gustați și vedeți cât de bun este Domnul", spune psalmistul. Credința este experimentarea lui Dumnezeu, relația de iubire cu El, în, cu și prin Fiul Său, Iisus. Să ascultăm ce spune Apostolul Ioan: "[...] ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieții [...] (aceasta) vă vestim și vouă" (1Ioan 1,1-3). Credința noastră creștină se bazează pe Biblie și pe Sfânta Tradiție, dar să nu uităm că Biblia și Tradiția devin reale atunci când experimentăm prezența, puterea și iubirea lui Dumnezeu, în mod personal în viețile noastre. "Am auzit... am văzut... am atins." Am experimentat. **A fi creștin înseamnă mai mult decât a avea un certificat de botez; înseamnă a-l experimenta personal pe Hristos Înviat, trăind și domnind în viețile noastre.**

Experimentarea precede înțelegerea. Am experimentat lucruri cu mult timp înainte să primim vreo explicație. De fapt, experimentarea vine înaintea înțelegerii. Fără a experimenta mai întâi, nu avem asupra la ce să reflectăm, rămânând doar aspecte abstracte și teorii. **Toate încercările omului de a descrie frumusețea sunt nimic în comparație cu actul de a vedea și a mirosi un trandafir frumos.** Noi, creștinii, credem în Preasfânta Treime, adică în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dar mai întâi omul îl experimentează pe Dumnezeu ca Tată. Îl experimentează pe Dumnezeu ca Fiu în Iisus. Îl experimentează pe Dumnezeu ca Duh Sfânt la Rusalii. După experiență vine explicația la ce numim noi Sfânta Treime. Dacă separăm experiența de explicație, avem doar abstracții goale. "Un lucru știu", spunea orbul care a fost vindecat de Iisus, "că orb am fost, iar acum văd." Experiența i-a schimbat viața. Experiența l-a condus la credință - o credință de nezduncinat, fiind o credință reală.

Cum îl experimentăm pe Dumnezeu? Cum obținem această experiență personală a lui Dumnezeu despre care am vorbit până acum? Cum au făcut apostolii? S-a întâmplat în ziua Rusaliiilor. Iisus le-a poruncit "să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați auzit-o de la Mine: Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt [...] Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului." (Fapte 1, 4 - 5, 8). Când Duhul Sfânt a venit la Rusalii, El a adus o nouă și puternică experiență a prezenței lui Dumnezeu pentru discipoli. Au fost schimbați atunci o dată pentru totdeauna. Experiența lui Dumnezeu în viețile lor prin prezența Duhului Sfânt a fost personală și puternică. "Știu în cine am crezut" (2 Timotei 1, 12), spunea Pavel. Știu din experiență. "Sunt convinși că nimic nu mă va separa de iubirea pentru Dumnezeu în Iisus Hristos." "Știu că toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu." "Știm că, dacă acest cort, locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri." "Eu știu." Aici este o credință care nu s-a născut din demonstrații sau discuții, ci din experiența interioară a trăirii în credință și rugăciune, în ascultare și iubire în Duhul Sfânt. Nu este suficient pentru creștin să creadă că Iisus Hristos sau Sfânta Treime trăiește în el, spunea Sf. Simeon. Această prezență trebuie să fie operativă astfel încât să fie experimentată în mod conștient. Trebuie să fim conștienți de viața divină care operează în noi, așa după cum o femeie gravidă este conștientă de noua viață ce trăiește în ea. Oamenii nu au nevoie de avocați ai lui Dumnezeu care să le prezinte argumente logice privitoare la existența Sa, ci mărturisitori ai lui Dumnezeu, care să își împărtășească experiențe personale cu ce a făcut Dumnezeu pentru ei. De aceea primii creștini erau mărturisitori, martyres. E. S. Jones spunea: "Dumnezeu? Ei l-au cunoscut! Miracole? Ei înșiși erau miracole! Învierea? Au trecut prin ea! Raiul? Au trăit în el! Iadul? Au scăpat de el! Reconciliere? S-au bucurat de ea! Viața eternă? O aveau!" Ziua Rusaliiilor a fost ziua în care apostolii au experimentat prezența puternică a lui Dumnezeu în viețile lor prin Duhul Sfânt. **Prin rugăciune, fiecare zi poate să fie ziua Rusaliiilor.** Pentru că prin rugăciune Duhul Sfânt vine astăzi la noi.

Experiența unui om. Aș încheia cu experiența unui om despre prezența și puterea lui Dumnezeu în viața sa. "Am fost condus în camera în care trona un uriaș aparat cu raze gamma. O frumoasă asistentă m-a așezat pe masa de tratament, acoperind cu grijă tot corpul meu, mai puțin părțile unde aveam celulele maligne ce îmi devastau organismul. Ea a ieșit apoi din cameră și ușa a glisat încet în spatele ei, lăsându-mă într-o tăcere absolută. Această tăcere poate să fie uneori o experiență înfricoșătoare pentru pacient. Lumina roșie pâlpâie în semi-întuneric și tot ce auzi este un zumzet în timp ce razele gamma trec prin corpul tău. Am trecut prin 36 de tratamente. Fiecare a fost un timp de mare binecuvântare și de comuniune cu Dumnezeu. Am fost sigur până când mi-am amintit că de fapt eram singur cu Dumnezeu. Ce ocazie de curățire și vindecare!

În timpul fiecărui tratament vorbeam cu El, știind că mă ascultă. I-am cerut iertare, curățire și vindecare. I-am cerut să toarne în mine puterea Sa, iubire Sa, razele Sale vindecătoare împreună cu razele gamma. I-am mulțumit pentru vindecarea ce începuse deja și i-am cerut să îmi întărească credința mea slabă. Eram sigur că El era acolo și mă asculta, și aproape tot timpul plângeam din recunoștință. Niciodată, înainte sau după, nu m-am simțit mai aproape de Domnul nostru Iisus Hristos. Rugăciunea mea se încheia mereu astfel: 'Sunt gata să accept orice vei hotărî pentru mine'. Într-o zi, soția mea Lillian se afla în camera de așteptare, pe când eu eram supus tratamentului. Lângă ea era o femeie ce fusese chemată pentru prima oară la tratament. Era atât de înspăimântată și de supărată că s-a întors spre Lillian și și-a povestit istoria. Lillian i-a răspuns simplu ce făcusem eu: 'Ia-l pe Dumnezeu cu tine, și nu vei fi singură'. Când femeia a ieșit, radia. 'A fost cel mai frumos timp de comuniune și de reînnoire - și nu m-am temut deloc!' Ea tocmai experimentase prezența lui Dumnezeu."

Te caut, nu Te simt, dar Te întâlnesc mereu

În miezul unei nopți de primăvară, un tânăr deznădăjduit din cauza faptului că niciodată nu l-a putut simți pe Dumnezeu, deși dintotdeauna l-a căutat, a început să se roage timid: „Doamne, dacă într-adevăr ești, permite-mi să Te simt, să Te întâlnesc, să Te găsesc; Doamne, vorbește-mi!” Afară a început să plouă; picăturile de ploaie acompaniau suav o pasăre, care s-a oprit din zbor în dreptul ferestrei camerei băiatului, cântând, însă băiatul nu a auzit-o. Dumnezeu, astfel, i-a „vorbit”! Neauzind nimic, tânărul s-a rugat iar: „Doamne, vorbește-mi!” Și pasărea a ciocănit de trei ori geamul, atât de puternic, încât sunetul a răsunat în toată cămara lui, dar băiatul nu a ascultat-o. Era prea concentrat să audă doar ce considera el ca trebuind. Dumnezeu, astfel, i-a „vorbit” a doua oară. Cu durere în suflet tânărul a murmurat în tihnă: „Doamne, Te implor, vorbește-mi!”. Vântul a început să bată lin, afară, părând a fi o adevărată simfonie, la pătrunderea lui printre crăpăturile ferestrei măcinate de trecerea timpului, dar băiatul nu i-a dat importanța cuvenită, ci l-a tratat cu ignoranță. Se aștepta la altceva. Dumnezeu, astfel, i-a „vorbit” pentru a treia oară! Trist, tânărul a spus cu voce parcă lipsită de viață: „Doamne, arată-mi-Te, vreau să Te văd!”. Pasărea a zburat de la geamul lui. Un fulger a brăzdat toată bolta cerească, dar tânărul nu a observat marea lui. Dumnezeu, astfel, i s-a „arătat”! Nedumerit, tânărul a început să strige fierbinte, printr-o rugă lăuntrică: „Doamne, Dumnezeul meu, lasă-mă să Te miros!”. O floare de pe icoana Sfintei Treimi a căzut lângă genunchii băiatului, iar nectarul ei s-a împrăștiat pe hainele lui. El, însă, nu i-a perceput mirosul îmbietor.

Aștepta altceva. Dumnezeu, astfel, S-a lăsat „mirosit”. Tânărul continuă să converseze cu Dumnezeu: „Până când mă vei lăsa zadarnic, să Te chem, oare vrei puțină credința-n Tine să mi-o pierd? Doamne, vreau să Te întâlnesc, să Te găsesc, să pun mâna pe Tine, să Te ating!”. Prin gaura din tavanul cămăruței sale, dintr-un stup, din podul casei, veni pe aripile aerului o albină și se puse pe umărul drept al băiatului, dar el a lovit-o cu mâna stângă; a gonit fragila insectă. Dumnezeu, astfel, S-a lăsat „atins”! Apăsător de o profundă povară, pe băiat l-a cuprins somnul, dar în ultimul moment a apucat să mai spună câteva cuvinte, înainte să adoarmă: „Doamne, Doamne, Doamne, lasă-mă să Te gust!”. Adormi, ghemuit cu capul sub candela care ardea pâlpâind. O picătură de untdelemn din candelă s-a scurs ușor și a căzut pe obrazul lui. S-a prelins și a ajuns în gura băiatului. Pulsul inimii lui s-a accelerat, iar tânărul s-a trezit având în gură un gust dulce parfumat, dar nu l-a simțit, pentru că s-a grăbit să se pună în pat, pentru a-și continua somnul. Dumnezeu, astfel, S-a lăsat „gustat”!

Ajuns în pat și continuându-și somnul, băiatul a avut un vis: S-a visat pe el însuși în genunchi, vorbind cu Dumnezeu, și spunându-i: „Nu Te simt, Doamne, nu Te întâlnesc, nu Te găsesc, cred că nu ești, sau dacă ești m-ai părăsit, nu mă mai iubești”. Cuvintele lui au fost urmate de un vuiet puternic. Dintr-o dată un înger frumos a apărut și i-a spus: „Băiatule, eu sunt Rafael, unul din cei șapte sfinți îngeri, care ridică rugăciunile oamenilor dreptcredincioși și le înalță înaintea slavei Celui Sfânt. Am fost trimis la tine de Cel Preaînalt. Nu te teme! Eu îți voi spune ce-mi este îngăduit, iar tu vei păstra toate cuvintele mele în inima ta. Binecuvântează-L pe Dumnezeu, slăvește-L și cunoaște slava Lui; mărturisește înaintea tuturor celor vii ce a făcut El pentru tine. La toate rugăciunile ți-a răspuns, dar tu nu ți-ai dat seama. De ce? Nu ți-ai lăsat inima și trupul să-L simtă pe Dumnezeu, doar pentru că mintea ta nu a înțeles felul în care El ți s-a făcut cunoscut. L-ai fi simțit dacă ai fi avut iubire și credință puternică în suflet, pentru că cel care iubește și crede în El, cu adevărat, nu are cum să nu-L simtă, de vreme ce Dumnezeu este iubire. Dar tu ai avut îndoeli și, mai mult decât atât, ai îndrăznit chiar să ceri semne de la Dumnezeu, ispitindu-L. Le-ai primit pe toate dar, chiar și așa, tu nu le-ai înțeles. Iubirea de oameni a lui Dumnezeu, însă, este mare. Privește către icoana Sfintei Treimi”. Tânărul, vizibil uimit de cuvintele Sfântului Înger, se uită către icoană. O voce blândă și-a făcut simțită prezența, rezonând din spatele icoanei, care era total învăluită într-un nor de lumină albă-aurie: „Fiule, îi zise vocea, nu te teme, Eu știu demult că inima ta geme. Eu sunt Dumnezeu, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă; Eu exist! Nu te-am uitat, nu te-am părăsit. Să nu crezi că aș putea să te uit vreodată, că aș putea să te părăsesc. Lângă tine stă mereu unul dintre îngerii Mei, la fiecare pas al tău. Să nu te simți singur niciodată, ai toată dragostea Mea”. Pe băiat îl bufni plânsul. Dumnezeu continuă să-i vorbească: „Fără credință, dar, nu este cu putință să fii plăcut Mie, căci cine se apropie de Mine trebuie să creadă că Eu exist și că Mă fac răsplătitor celui care Mă caută „. Dar ce este credința, Doamne, întrebă băiatul, căci eu am trăit tot timpul cu senzația că am credință în Tine?! „Credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute.” Altfel spus este încrederea sau crezarea în ceva nevăzut ca și cum ar fi văzut, și dorirea și sperarea celor așteptate ca și cum ar fi de față, ca și cum ar fi primite. Oh, fiule, credința ta în Mine a fost prea mică și nestatornică. Te-ai îndoit de existența Mea. Să știi că dacă aș fi dorit, Eu aș fi putut pur și simplu să apar în fața ta, în trecut, pentru a demonstra că exist, însă dacă aș fi făcut acest lucru, tu nu ai mai fi avut nevoie de credință. Fericiți sunt cei ce nu au primit nicio dovadă a existenței Mele, dar au crezut în Mine! Fiule, sunt o mulțime de dovezi cu privire la existența Mea. Scriptura, Cuvântul Meu, spune: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Ziua zilei spune cuvânt, și noaptea nopții vestește știință „ (Psalmul 19:1, 2). Așadar, minunățiile naturii demonstrează existența Mea, tocmai de aceea Eu ți-am trimis pasărea, albină, fulgerul..., semnele de la Mine. Prin ele M-am revelat ție, dar tu nu te-ai așteptat la o altfel de revelație, tocmai de aceea nici nu le-ai luat în seamă. Nu Mă poți vedea, înțelege, fiule, pentru că Eu locuiesc în lumină neapropiată.

Pe Mine nu M-a văzut niciun om, niciodată, nici nu M-a înțeles. A încerca să Mă vezi, să Mă înțelegi, să Mă atingi, îți este și îți va fi întotdeauna cu neputință. Acum știi că Eu exist, însă. Credința ta prea mică în Mine s-a transformat în convingere. Prin opera Mea, Eu pot fi numit creator, dar prin ființa Mea nu am nume grăit, pentru că sunt de negrăit. Apropie-te întotdeauna de Mine, în mister divin, fiind mulțumit să Mă întâlnești și să realizezi, în același timp, neputința minții umane de a Mă înțelege. Te iubesc!". Vocea și norul de lumină aurie dispărură. Îngerul Rafael a zâmbit și, îndată, visul băiatului a luat sfârșit. Era dimineață! Trezit din somn, tânărul și-a adus aminte de visul pe care l-a avut și se simțea pe deplin fericit că Dumnezeu i-a vorbit. Cuprins de o iubire de nedescris, s-a dat jos din pat, s-a spălat pe față, s-a îmbrăcat și a început să facă metanii în semn de recunoștință. Era convins de existența Celui pe Care l-a căutat mult timp și pe Care l-a întâlnit tot de atâtea ori, însă fără să realizeze. În timpul celei de-a treia metanii a observat Scriptura deschisă, deși tot timpul era închisă, pentru că așa obișnuia să o lase. S-a oprit, și a început să citească: „De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor. Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Matei 4:17; 5:44, 45, 48; 6:19-21; 7:21). Emoțiile l-au invadat. O lacrimă i s-a scurs din ochiul drept, gâdilându-i și umezindu-i pielea uscată. A închis delicat Biblia, a pus-o pe masa și a deschis fereastra, ca să admire frumusețea dimineții. O adiere de vânt l-a mângâiat. A închis fereastra și, din nou, a observat Biblia deschisă. A luat-o în brațe și a început să citească: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta". Aceasta este cea dintâi poruncă. Iar a doua e aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți". Mai mare decât acestea nu este altă poruncă” (Marcu 12:30, 31). Uluit de ce a citit, a închis Biblia, a pus-o pe masa și a plecat afară, contemplând la cele citite. Ajuns afară un gând îi tot reverbera insistent în minte: „Întoarce-te în camera ta, degrabă, întoarce-te”. S-a întors și a observat pentru a treia oară consecutiv Biblia deschisă. S-a pus în genunchi, fiind oarecum speriat de ce i se întâmpla, și a început să citească: „Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla. Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale „ (Matei 16:24-27). Un fior cald l-a traversat din cap până în picioare. Atunci a înțeles că Dumnezeu a făcut în așa fel, încât Biblia să se deschidă în numele Sfintei Treimi, ca el să citească unele dintre cele mai importante versete, cu scopul de a-și da seama ce să facă mai departe cu viața lui. Emoționat fiind, negăsindu-și cuvinte de slavă, ca să-L laude pe Dumnezeu, a închis Biblia și a deschis-o la întâmplare, pe la sfârșit, sperând că va găsi acolo cuvintele prin care să-și poată arăta recunoștința față de nemăsurata bunătate a lui Dumnezeu; și le-a găsit, cu îngăduința Lui: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava și cinstea și puterea, căci Tu ai zidit toate lucrurile și prin voința Ta ele erau și s-au făcut” (Apocalipsa 4:11). Din acel moment băiatul și-a incredintat inima în mâinile lui Dumnezeu, laudându-L pe Dumnezeu, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul și pământul de slava Ta ”.

PROGRAM

Duminica, 9 iunie 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Duminica Sfintilor Parinti de la sinodul I ecumenic de la Niceea)

Duminica, 16 iunie 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Rusaliile)

Duminica, 23 iunie 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Duminica Tuturor Sfintilor)

Sambata, 29 iunie 2019, ora 10 a.m. – Sfanta Liturghie (Sfintii Apostoli Petru si Pavel)

Duminica, 30 iunie 2019, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Duminica Sfintilor Romani)

